

χρυσή

χρυσή, η, ουσ. [θηλ. του επιθ. χρυσός], πάθηση του συκωτιού, ο ίκτερος·

- **βγάζω τη χρυσή, α.** στενοχωριέμαι πάρα πολύ: «δε θα βγάζω τη χρυσή εγώ, επειδή εσύ θέλεις να κάνεις του κεφαλιού σου». (Λαϊκό τραγούδι: απ' τη λαχτάρα μου θα **βγάλω τη χρυσή**, θέλω να λείπει η αγάπη σου κι εσύ).

β. θυμώνω πάρα πολύ: «βγάζει τη χρυσή, όταν του πάει κανείς κόντρα». **γ.** φοβάμαι πάρα πολύ: «έβγαλα τη χρυσή, μόλις ο άλλος τράβηξε μαχαίρι κι όρμησε εναντίον μου»·

- **βγάζω τη χρυσή απ' το κακό μου**, στενοχωριέμαι, ζηλεύω πάρα πολύ, ιδίως από τις επιτυχίες κάποιου: «έχουμε από μικρά παιδιά ανταγωνισμό μεταξύ μας κι όταν έμαθα πως είχε μεγαλύτερη βαθμολογία από μένα, έβγαλα τη χρυσή απ' το κακό μου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας